

Három generáció a Gárdonyiban – Egy család, egy iskola, egy közös történet

Nálunk a Gárdonyi nem csak egy gimnázium – ez már családi hagyomány. Három generáción átívelő kapocs, rengeteg emlékekkel, élménnyel, és persze egy kis kémiai fűszerezve.

Első generáció – édesanyám, Dr. Andó Jánosné (Bukta Mária Róza)

Édesanyám 1963-ban kezdte meg tanulmányait a Gárdonyi Géza Gimnáziumban. Az "I" osztályba került, ahol Radnai Tivadar tanár úr volt az osztályfőnöke. Tivadar bácsi nemcsak osztályfőnökként, hanem tanárként is nagy hatással volt rá, és mindvégig támogatta őt a tanulmányai során.

Akkoriban rengeteg diák járt ide, a közösségi élet pezsgő volt, és anyukám is aktívan kivette belőle a részét. Ő volt az első diák, aki a város kulcsát átvette az egri diákok nevében – nagy megtiszteltetés volt számára.

Innen egyenes út vezetett a Kossuth Lajos Tudományegyetem kémia–fizika szakára, ahol kitűnően végzett. De bármilyen tágra is nyílt előtte a világ, visszahúzta a szíve a Gárdonyiba – immár tanárként.

Egy élet a katedrán

1972-től anyukám a Gárdonyiban tanított – először fizikát, aztán kémiát. Generációk nőttek fel a kezei alatt, és bár rengeteg diákot tanított, mindenkire név szerint emlékezett évek múltán is. Nemcsak a képleteket magyarázta el, hanem a világ működését is – sokszor szigorúan, de mindig szeretettel.

Biztos sokan emlékeznek az elsőpados feleletekre, ahol a feladatok mellett egy üres lap is szerepelt – aki ezt húzta, megúsza az aznapi felelést. Az ilyen pillanatok is hozzájárultak ahhoz, hogy a diákok nemcsak a tantárgyakat, hanem egy felelősségteljes, elkötelezett hozzáállást is elsajátítottak tőle.

A tanítványai az Irinyi-versenyeken, az OKTV-n hozták a szuper eredményeket, a felvételi vizsgán a magas pontszámokat, de a legfontosabb visszajelzés az volt számára, amikor évekkel később is gyakran meglátogatták egy „Köszönöm, tanárnő!” erejéig.

Egész életét a Gárdonyinak szentelte, még 2005-ös nyugdíjba vonulása után is éveken át tanított. Munkáját számos elismeréssel jutalmazták, de a Gárdonyi-díjra volt a legbüszkébb, amelyet pedagógiai tevékenységéért kapott.

Az évtizedek során anyukám rengeteg kollégával dolgozott együtt, és sokakkal nemcsak munkatársi, hanem baráti kapcsolatot is kialakított. Különösen közel állt hozzá Juhász Károly és felesége, Jolika néni, Irlanda Dezső bácsi és Jutka néni – aki egyébként még őt is tanította –, vagy pl. Csathó Zoltán tanár úr. Dr. Nagy Andorné, Margó néni is meghatározó alakja volt ennek a tanári közösségnek – anyukám sokszor mesélt róla nagy tisztelettel és szeretettel.

Számomra különleges élmény volt, hogy ezek a pedagógusok, akiket gyerekként már a tanárban is ismertem, később az én tanáraimmá váltak.

Második generáció – az én Gárdonyis éveim

Édesanyám munkába állása után nem sokkal megszülettem én, Andó Csilla Mária. Mivel anyukám ott tanított, a Gárdonyi nekem már gyerekként is egyfajta játszótér volt. Jártam a folyosókat, ismertem a tanárokat, és hamar beleszippanthattam az iskolai légkörbe (meg néha a kémcsövekből felszálló füstbe is). A kétféjú nyúl az emeleti folyosón az egyik kedvencem volt, és a "háckettőő" szót hamarabb ki tudtam mondani, mint a legtöbb más. Így nem is volt kérdés, hogy 1987-ben én is itt kezdjem a gimnáziumi éveimet.

Négy év – tele versenyekkel, kirándulásokkal, barátságokkal és felejthetetlen élményekkel (pl. mikor a taxisblokádnál egy osztálykirándulásra indulva a felüljárón ragadtunk Hevesi, Némedi és Fodor tanár

úr társaságában). Arra is tisztán emlékszem, ahogy Fodorné Kati néni az első évnyitón azt mondta, hogy mindjárt itt az érettségi – és milyen igaza lett!

A gimnázium végén én is megkaptam a Gárdonyi-díjat, még édesanyám előtt, hiszen akkoriban ezt az elismerést csak diákoknak adták. Bár én vegyész lettem, és végül nem tértem vissza tanítani, a Gárdonyi mindig is meghatározó része maradt az életemnek. Anyukám miatt gyakran megfordultam az iskolában, majd később a gyermekeim is ide kerültek.

Harmadik generáció – két fiam a Gárdonyiban

Mivel a Gárdonyiban mindig is magas színvonalú oktatás folyt, nem volt kérdés, hogy fiaink, Gallik Zoltán György és Gallik Péter László is itt folytatják tanulmányaikat. Mindketten már 10 éves koruktól a kisgimnázium padjait koptatták, és szerencsére imádták ezt az időszakot. Mindketten **kitűnőre érettségiztek**, és jelenleg a **Budapesti Műszaki Egyetemen** folytatják tanulmányaikat. Az itt szerzett alapokat ma is hasznosítják.

A fiúk is olyan tanárokkal találkoztak, akik igazán odafigyeltek rájuk. Zoli osztályfőnöke, Kádár Judit, és Petié, Marótiné Lehoczky Erika meghatározó szerepet játszottak abban, hogy jól érezzék magukat az iskolában, és megtalálják a helyüket.

Zolinak sokat jelentett többek között Pótáné Márton Mária, Bódis Károly, Kis Sarolta és Tóthné Török Anna támogatása – tőlük nemcsak tudást, hanem sok bátorítást is kapott. Petinél ugyanezt éreztem Fedics Miklós, Bozsik Zoltán vagy Barnáné Fekete Mária részéről.

Szülőként nagyon hálásak vagyunk nekik, és jó érzés tudni, hogy a fiúk olyan közegben tanulhattak, ahol valóban számítanak az emberek.

Zoltán gimnazista éveit számos versenyen vett részt, kiemelkedő teljesítményéért megkapta a Gárdonyi-díjat. Ezzel családjunk három generációja három Gárdonyi-díjat őrizhet – egy különleges kapocs, amely még szorosabbra fűzi ezt a történetet.

Most már csak egyetlen kérdés maradt: vajon a legkisebb fiunk is követi-e a családi hagyományt? Jövő tavasszal kiderül – bár őszintén szólva, nem hiszem, hogy ez valóban kérdés lenne... A nagymamája itt tanult és tanított, én itt érettségiztem, és a testvérei is, és valószínű, hogy hamarosan Gergő is a Gárdonyiban folytatja. A kémia szeretete talán a génjeiben van – vagy csak hallott róla eleget családi körben. Már persze, ha épp nem a színpadon szerepel, a gitárját pengeti, a pingpongütőt forgatja – vagy valami egészen más reakciót vált ki maga körül.

Egy iskola, ami mindig hazavár

A Gárdonyi nem csupán egy gimnázium a családjunk számára – hanem egy második otthon, egy közösség, amely meghatározta mindannyiunk életét. Itt tanultunk meg gondolkodni, küzdeni, kérdezni, hinni magunkban. Itt kötöttünk életre szóló barátságokat, és itt dőlt el az életünk iránya.

Három generáció, három Gárdonyi-díj, számtalan emlék és megannyi elért eredmény – ez a mi történetünk.

És bár az évek telnek, és a generációk váltják egymást, egy dolog biztos: **a Gárdonyi mindig a szívünkben marad.**